

Nu det lysner i mit Sind,
 Solen har jeg lukket ind,
 Livets Kilde har jeg fundet,
 Døden har jeg overvundet.

EFTER den første Sommervarme flyttede det velhavende københavnske Borgerskab paa Landet. Byen udfoldede sig i Solen som en blomstrende Slingplante, skød Ranker ud langs med alle Jernbanelinjer og spredte sit Liv og sine Farver over det meste af Sjælland.

Let paaklædte som Dryader svævede Strøgets unge Damer paa Cycle gennem Skovene fulgt af deres Kavalerer. Eller de fortsatte Vintersæsonens Flirt paa Badestranden i Svømmedragt og Voksdugshætte under moralsk Beskyttelse af et eller andet »System«. Ortodokse Soldyrkere og Havtilbedere lejrede sig paa Sandet i paradisisk Nøgenhed, og paa en Landtunge ved Issefjorden havde de sidste Dages Hellige, de saakaldte »Kravlere«, slaaet sig ned. Det var Tilhængere af en nylig opstaaet, udenlandsk Profet, der forkyndte, at al Menneskelivets Sorg og Elende var foraarsaget af den oprejste Gang. For at vinde Paradiset tilbage maatte Mennesket som sine ældste Forfædre bevæge sig paa fire, i hvert Fald nogle Timer om Dagen. De indre Organer fik i denne Stilling deres naturlige Leje, Blodomløbet frigjordes,